

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** 8 rals **Cuba** y **Puerto-Rico** 16 rals, **Estranger**, 18 rals.

ELLS Y NOSALTRES

Lo país s' aixeca en massa, l' una manifestació segueix a l' altra, l' ensopida nació espanyola 's mostra digna dels temps més heroïchs de la seva historia.

¿Tot aixó produheix assombro, veritat?

Donchs hi ha encare una cosa més assombrosa, y es la apatia, la nyonya del govern conservador que no 's dona per ressentit de la bofetada que sobre las nostras galdas ha descarregat la molsuda má dels alemanys, ni sab interessarse per l' explosió dels públichs sentiments, ni sab fer engranar la seva actitud ab la del poble.

Bèn clar varem dirho en lo número passat y avuy havém de repetirho:

«En la qüestió de las Carolinas no 'ns fa por l' imperi alemany ab los seus hulanos, no 'ns fa por en Bismark ab las sevas ambicions; l' únich que 'ns fa por es en Cánovas, es la falta de fé del monstro... y avuy no dirém ja falta de fé, sinó falta de patriotisme.

De igual manera 'ls nostres avis no temian tant las águilas francesas triunfadoras en mil combats, com la cobardia dels cortesans que se humiliavan als péus del emperador invasor de la península.

La situació es á fé enterament semblant.

Tres cosas podian salvar la nostra honra compromesa en la qüestió de las Carolinas.

Tres cosas, sí: energia, energia y més energia.

Y tres cosas son las que 'ns poden perdre.

Tres cosas, sí: subterfugis, subterfugis y més subterfugis.

L' energia salvadora l' hauria empleada 'l poble; los subterfugis los emplea 'l govern.

Subterfugis davant del país; subterfugis davant del mon civilisat; subterfugis davant de la Alemania.

Perque 'l país olvidant políticas diferencias s' alsa com un sol home en patriótica explosió y proclama la necessitat de deixar en bon lloch l' honra de la patria costi lo que costi, y mentrestant lo govern respon que la indignació pública es filla de una confabulació dels partits oposicionistas desitjosos de tirar á terra als conservadors y alguna cosa més alta qu' ells.

Y no 's fixa per res en aqueix crit de «Visca Espanya!» «Visca la patria!» que conmov totas las entranyas; molt al contrari, té prou fredor per reparar en que no hi ha hágut una sola manifestació en que s' haja donat lo crit de «Visca 'l rey!», com si péus conservadors Espanya y la Patria fossen ideas incompatibles ab las institucions monárquicas que defensen.

¡Brau honorfan á la monarquia ab totas aqueixas cavilacions!

Hi ha més encare.

Lo general Salamanca, cedint á un impuls del seu cor retorna al príncep imperial de Alemania las insignias de l' ordre que aquest va conferirli á son pas per Espanya, acompanyantlas de una carta plena de espanyola arrogancia, que ja coneixen los lectors de LA CAMPANA.

A aquest rasgo d' enteresa respon l' aplauso de tota la nació: un periódich republicá, *El Progreso* de Madrid, sense considerar que 'l general Salamanca siga monárquich y funcionari del actual govern, obra una suscrició pública per oferirli una espasa; de tot arreu y de tots los homes sense distinció de partits reb aqueix general calurosas felicitacions... L' efecte de un rasgo semblant es espléndit.

Donchs bè, aquesta es l' hora en que 'ls ministres responsables, concellers de D. Alfonso XII no l' hi han dit:—Retorni l' uniforme de coronel d' hulanos, cedeixi á las inspiracions del país qu' en qüestions d' honra nacional no sol equivocarse.

Res d' aixó, y mentres tant un periódich italiá ha pogut publicar una caricatura que representa á n' en Bismarck endubhentse'n duas minyonas que volen ser las Carolinas, en tant que un coronel de hulanos li diu:

—Alto mestre, que aixó es mèu.

A lo qual respon lo canceller:

—No olvidi que sent coronel d' hulanos está baix la mèva dependencia... Per lo tant si no calla 'l faig arrestar.

Injuria que nosaltres no 'ns fem nostra, que retxasem com á bons espanyols.

Y tot perque 'ls ministres responsables, concellers de D. Alfonso XII s' han abstingut de imbuirli una bona inspiració.

Però no n' hi ha prou.

Fa ja tres senmanas que 's remena la dítiosa qüestió de las Carolinas y aquesta es l' hora en que 'l govern no sab encare si 'ls barcos alemanys han ocupat realment alguna de las nostras possessions, de manera que faltantli aquest dato no pot plantejar lo problema.

S' ha limitat á reclamar en termes débils y se l' hi ha contestat ab bonas paraulas y ab algunas promesas que contrastan vivament ab lo tò injuriós y grosser dels periódichs que passen per órganos de 'n Bismarck.

Si 'l poble hagués hagut de resoldre l' assumpto, comprenent que las qüestions d' honra nacional no admeten dilacions ni excusas, hauria dit á n' en Bismarck:

«Molt Sr. mèu: havent sentit á dir que una esquadra qu' está baix las sevas órdenes y direcció s' ha apoderat d' una ó varias islas que 'm pertanyen, y en la dificultat de averiguarho, atesa la distancia, tinch lo deber de manifestarli que li dono un plasso de 48 horas pera respondre en forma categórica y de manera que siga reconegut esplicitament lo mèu dret, en la inteligencia que de no ferho aixís ó de no rebre dintre del plasso indicat la solicitada resposta, consideraré rompudas ab la nació que vosté representa tota mena de relacions y buscaré á las malas y per medi de la forsa, lo que no haja pogut conseguir á las bonas y per medi del present irrevocable ultimatum.»

Y tingan la seguretat de que avuy los sentiments na-

cionals estarian ja plenament satisfets, mentres que are la passivitat culpable del govern destrueix la noble y generosa activitat del poble.

Tal es la diferencia que hi ha entre ells y nosaltres. Del govern conservador nos separavan grans qüestions: la libertat individual per ell desconeguda, la legalitat electoral per ell trepitjada; l' administració pública perturbada per ell; un déficit cada dia més ample, la sanch dels estudiants vertida, la contribució dels consums agravada y mil diferencias més.

Però avuy ademés nos separa d' ell un abisme dintre del qual s' hi ofega l' honra de aquesta nació tan noble com desventurada.

Lo govern conservador es una barrera interposta al pas del poble espanyol.

No hi ha més remey: avants de combatre als alemanys tindrem de combatre als conservadors.

Haurém de saltar per damunt de Von Cánovas, avants de veure'ns las caras ab Von Bismarck.

P. K.

MONÓLECH.

RATANISE melancólicament la punta del nas y caminant com sí anés á buscar la mort, lo mónstro de la edat moderna, lo Bismarck del mitj dia, lo celeberrim von Cánovas, puja la escala de casa seva ab la cara una mica més de prunas agres que de costum.

Entra al pis, clavant una puntada de péu á un pobre criat que feya centinella á la porta, y arrossegantse fins al seu quarto, 's deixa caure sobre una butaca.

—¡Es un fastich!—diu descordantse l' ermilla per esbufegar ab més comoditat,—¡es un verdader fastich!

¡Ves ara aquesta gent per quin cantó se las ha enfiladas! ¡La guerra! ¡La guerra!...

¡Com si ab la guerra haguéssem de guanyar una gran cosa! ¡Ximples, més que ximples!...

¡Oh! Y lo pitjor es que hasta 'ls mèus diaris al principi també 'm venian ab la mateixa xeringa.

No sè hont diable devian tenir lo cap.

Tantas vegadas que 'ls he dit:

—Noys, no siguéu burros: vosaltres en politica no hi entenéu res, sou un cero á la esquerra, un gra d' arena, una formiga.. Per lo tant, cada vegada que apareixi alguna qüestió nova, fèume 'l favor de no obrir la boca ni escriure una sílaba que jo no 'us haji explicat lo que tenu de dir. Aixís hi ha la seguretat de que no fareu cap desgracia, perque, sols, no sou capassos de dir una cosa una mica afinada, y, en cambi, tenint instruccions mèvas, anéu més ben guiats y sabén que en tot lo que jo us indiqui hi podeu pujar de potas...

Però, sí, janéulosho á fer entendre!

Los primers dias, guapo; tots se 'n recordan y cada dematí venen á buscar la consigna. Naturalment, llavors tot va al péu y un hom sab que la premsa adicta no descarrilará ni farà cap barbaritat que 'm pugui

comprometre. Pero passen un parell de setmanes, y bona nit viola! Tota la disciplina se 'n va a can Pistrans; l' un tira per aquí, l' altre tira per allà, l' un diu naps, l' altre xirivias, y la mèva premsa sembla talment un remat sense pastor, ni rabadá, ni res.

Aquesta vegada me l' han feta lo que 's diu grossa, de primera... ¡Quin escàndol!

¡Hasta la *Epoca*, la sabelluda *Epoca* se 'n ha anat camps a través, compromentme de mala manera! Y aixó que vol ser tant discreta y tant reposada. Ja diu-hen bé; com més vells, més criaturas. Lo dia que l' Escobar se 'm presentí a la vista, ab quatre fastichs me 'l trech del davant.

¡Tè, vés si aixó t' cara ni ulls!
(Agafa un periódich.)

«Espanya sabrá mantenir digna y heroicament l' honor de la seva bandera, renovant, si convé, los memorables fets qu' omplan las planas de sa historia y que causan l' admiració del món.»

¡Y qu' están tocant lo violón!

Aixó hauria d' haver dit.

¡Vés a qui se li ocorreix sortir ab aquestas ximplerías!

Ara prou s' escarrassan procurant desfigurar lo que han dit y posant las cosas en son lloch; pero, es clá, ningú se 's escolta, y, es lo que diu la gent:

—¡Hola! ¿Ja tornan enrera? ¿Sí? Aquí hi ha intrín-gulis.—

Y tot per culpa d' ells, per culpa d' aquestos diariots que jo 'ls hi fet homes, y que no serveixen per res més que per donarme disgustos.

Si en bon nom de Déu no s' haguessin embolicat fent lo patriota, jo hauria tingut temps d' ensenyarlos la lliçó y tot hauria anat al pel.

¡Es clar que ara la pastarada ja está feta!

¡Mala glassada 's estobl... ó mala calor los derre-teixi!

Veyám, ¿cóm ne surto d' aquest enredo?

Lo país se m' ha esbalotat.

La premsa d' oposició está feta un diable.

Los meus diaris m' esbullan lo marro...

¡Y aquell d' Alemania, queixantsem amargament del escàndol que aquí s' ha armat, y donantme la culpa de tot lo que passal...!

¡Ditxosas Carolinas! No valen tant ellas com lo mal-de-cap que m' han dut.

Sembla mentida que per unas islotas que no valen sis quartos lo país s' esbalotí d' aquesta manera, y parli de Numancia y del Callao y de Saragossa, y ofe reixi la seva sanch, y fassi manifestacions... ¡qué sè jo quantas atrocitats!

No, no: no son romansos, es un espectacle sumament curiós.

Quan aixó hagi passat, encara potsè 'n faré una poesia en vers. Será un treball humorístich que 'm sembla que farà efecte...

Y aném... ¿qué li dich ara a n' en Bismarck? ¿qué li contesto a n' aquest bon home?

Si 'ls diaris no haguessin xillat d' aquest modo y 'l país s' hagués cuydat de casa seva y no s' hagués ficat en camisas d' onze varas, tot aixó no hauria sigut res. Uns quants mesos de reclamacions, notas d' aquí y notas d' allà, un *patrocol* com una casa, y lo demés ja ho hauriam vist.

Pero ¡anéu ara a engiponar aquest daltabaix ab l' aspecte que ha prés!

No més me consola una cosa: que mentres la nació erida y s' esbrava, no 's recorda de mi, ni pensa ab enviarme a pass-ig, com semblava que 'n tenia ganas avants de comensarse aquesta funció...

¡Alabat siga Déu! No hay mal que por bien no venga. Si 'ls conflictes m' han d' aguantar, ¡conflictes cap a mí!

Y disbaratant per aquest estil, lo President acaba per dormir-se. ¡Que vaji dormint! Ja sentirá 'l crach.

FANTÁSTICH.

A haurán vist en lo present número que doném una lámina del eminent dibuxant Sr. Pellicer. Lo nostre bon amich ha volgut contribuir ab un rasgo del seu talent al entusiasme patriótic que ha despertat la ignoble conducta de Alemania.

En lo próxim número publicarem un article ilustrat sobre la qüestió Prim-Paul y Angulo.

Al sortir de la iglesia en un poble de 400 vehins immediat a Cuenca van resultar 47 atacats del cólera.

¿No seria facil que dintre de la pica de l' aygua beneyta de aquest poble hi hagués microbis?

Lo Cropsis quan va venir a Espanya a rebre obse-

quis va ser nombrat socio honorari de la Academia de Jurisprudencia y Legislació.

Després de l' afanada de las Carolinas, los socios de la citada Academia han tractat d' expulsarlo.

L' acort es molt lògich. No pot pertanye a una academia de Jurisprudencia lo representant de una nació que falta al dret de una manera tant descarada.

A la sombra de la agitació patriótica y mentres estava tothom preocupat, lo célebre Pidal s' ha despenjat ab un decret contra 'ls establiments lliures d' ensenyansa.

L' inspecció religiosa de aquests establiments correrá a càrrech dels capellans. Lo govern cuidarà de que no s' ataquen las institucions fundamental del Estat.

Finalment no podrà ser ningú director de un establiment lliure d' ensenyansa si no paga 500 pessetas de contribució directa.

De tot aixó se 'n diu ficarse a la casa dels altres. Perque si 'ls establiments lliures res demanan del Estat sembla també que l' Estat res deuria exigirlos.

¡Pobre llibertat! Li posan grillons als peus, manillas a las munyecas, una corda entortolligada al cos y una mordassa a la boca, y li diuhen:—Vaja, are móute.

Las explicacions de Alemania no acaban de venir may. Moltas notas, molt bonas rahons, algunas esperansas y paraulas... paraulas... paraulas.

—Tot s' arreglará, diu en Cánovas.

Y arriban telegramas del extranger que diuhen:

—«En los arsenals de Alemania regna una activitat vertiginosa.»

De manera que 'n Cánovas t' rahò: tot s' arreglará. Fins —si no 'ns espavilém— nos arreglarán a nosaltres.

La colonia hispano-americana de Paris ha publicat un manifest dihent:

«Si l' Alemania no dona satisfacció a Espanya, nosaltres, los americanos del Sur, descendents dels espanyols farém una guerra sense quartel al comers alemany que 's fá en lo nostre país.»

¡Bè pèls nostres germans de l' América espanyola!

Davant de la rapacitat de las águilas no hi cab més que l' unió de tots los lleons.

Un periódich de Berlin ha tingut la barra d' escriure lo següent:

«Ab lo temps pot molt bèn succehir que las hermosas y ardentas cubanas sigan las nostras compatriotas y amigas.»

—Aixúgat los morros que 'ls tens untats de cervesa ¡fastigós!

Escena. Hi havia en un restaurant de Paris tres alemanys que periódich en má comentavan de certa manera l' actitud de la premsa espanyola. Un d' ells va tirar lo periódich a terra ab aire de despreci.

Estava present lo Sr. Perillan y Buxó, periodista de Madrid, y dirigintse al país de 'n Bismarck li diu:—Soch l' únich periodista espanyol aquí present y en nom de la premsa espanyola, teniu:

Y li venta plantofada.

Are vè lo més bonich: l' alemany se l' ha menjada, y 'ls padrins no han trobat motius per armar un desafio.

Aixís es com se contesta a las provocacions dels socios de 'n Bismarck.

L' idea que varem emitir en lo passat número de que Catalunya costeji un barco de guerra que duga 'l seu nom l' han tinguda també alguns periódichs de Madrid, per lo que respecta al exercit y a la premsa.

Lo *Liberal* ha inaugurat ja al efecte una gran suscripció nacional.

¿Que fan las corporacions de Catalunya, tant activas sempre que 's tracta de l' honra y de la dignitat de la patria?

Es precis fer un barco de guerra.

Y es precis ferlo perque de totes maneras ha de ser útil.

O per combatre als alemanys.

O per deportar als mals patriotas.

Un periódich francés *La Patrie* admirat davant de l' actitud d' Espanya, publica un article titolat «Los descendents del Cid» en lo qual regoneix que 'ls espanyols elevem lo nivell de la humanitat.

Y aixó que D. Anton apreta tant com pot per tirar-lo a terra. Pero 'l poble espanyol pitja, y el nivell vá en l' ayre.

Un periódich timador, vull dir alemany, recorda qu' Espanya es la patria de D. Quijote y diu que Fransa en aquesta ocasió está fent lo paper de Sancho Panza.

Donchs miri, D. Quijote que era tot un caballer y exterminar una remada de alemanys... vull dir de moltons.

Y aquell Sancho Panza qu' era un home de molta reflexió no abandonava may al seu senyor, sens dupte perque de l' unió de l' un y l' altre n' eixis la novela més admirable que han vist las generacions humanes.

Y creguin que avuy —com una segona novela no es possible— de l' unió de D. Quijote y Sancho Panza, tal vegada arribi a sortirne una epopeya.

Sempre que 'ls socios de 'n Bismarck vulgan, farém la proba.

Grandiosa va ser la manifestació celebrada 'l dijous de la senmana passada en contra de la conducta de Alemania respecte a Espanya.

Davant de la infamia comesa pèl canceller la nació espanyola s' ha despertat, com si s' hagués sentit una tremenda bofetada.

Ningú 's recorda ja del cólera.

En cambi tothom sent la *santa cólera patriótica*.

Si nosaltres estém encolerisats, Alemania está colerisada.

No sè, si al veure la actitud de l' Espanya li han vingut ó no li han vingut rampas.

L' únich que sè y 'm consta de una manera positiva es que lo que s' ha menjat ab tant afany y tant fora de lloch se li ha posat malament... y que si vol aliviar-se, no t' més remey que restituirho.

A fi de ajudarli a vomitar las Carolinas, vaig veure l' altre dia que se embarcavan al port de Barcelona uns globulillos de ferro que solen produhir molt bon efecte.

Aquest remey s' administra per medi de las xeringas de artilleria.

¡Bè per la caritativa Espanya!

CARTAS DE FORA.—¡Volen veure un home cremat! Donchs arribinse a Manresa y preguntin pèl president de la Juventut católica. Desde que ha comensat a sortir en aquella ciutat lo periódich titolat *Lo Torronyan* está que no sossega. Y hasta tal punt porta la seva furia que ha dirigit una soicitut al governador de la provincia demanant la prohibició de aquell periódich que a la *qüenta* no 'l deixa dormir. ¡Pobre Parrux! Si no t' cap més candela per anarse'n al llit, haurá de anarhi a las foscas.

L' arcaide de Sitjes lo dia de la festa major de aquella vila va prohibir los balls y en cambi va permetre que a la iglesia fessen la funció corresponent. Si l' arcaide de Sitjes t' por del cólera y tem los mals resultats de l' aglomeració de gent, havia de tenir en compte que l' iglesia es un lloch més perillós y menos ventilat que un saló de ball.

A Balsareny ab aixó dels cordons fan—segons nos diuhen—verdaderas barbaritats. Avis al governador de la provincia.

A Blanes se vigila principalment la venta de fruitas. Un individuo del ajuntament l' altre dia estava inutilisant una partida de melons verts, quan va saber qu' eran de la seva propietat, y desde aquest moment va deixar de inutilisar los qu' encare quedavan. ¡Hi ha cada cap de meló entre 'ls individuos de l' Ajuntament de Blanes!

¡Terretré!... Se fa saber que l' Ajuntament de la vila de Arbós en consideració a las actuals circunstancias ha suspés la festa major que debia celebrarse los dias 5, 6 y 7 del corrent mes de Setembre.

Lo rector de Argenton se desganyita predicant que 'l cólera es un càstich del Cel, y per aliviar-se de aquest càstich, havent manifestat algunas senyoras desitjos de fer una novena a Sant Sebastia, va fer traslladar la imatge de aquest sant desde l' ermita ahont se trobava a la iglesia, perque a l' iglesia hi caben més cadiras que a l' ermita. Ja comprén lo rector de Argenton que aquesta es una de aquellas cosas que s' hi poden llogar cadiras.

A Mora la Nova se celebrava un bateig, y havent dit lo padri que no creya ab la confessió, va tractar de convence 'l cristianament abrahamanishi com una fiera.—Are veurém qui ha mamat més bona llet, deya 'l tal vicari. També va barallarse ab uns que acompanyavan a un enterro fumant per no sentir la mala olor que desprenia 'l cadáver. Lo tal vicari es un ex-oficial carlista, que a la *qüenta* no ha perdut las aficions.

LO D' ALEMANIA.

UN ENTOSIASSTA.

¡Guerra, guerra als traidors que 'ns aixarpan lo que 'ns queda del nostre passat!
¡Guerra, guerra als piratas que 'ns roban las colonias que sempre hem guardat!
Lo lleó ha despertat: preparéuvos aligots, moderns cafres del Rhin...
¡Arma al bras, y a ensenyarlos de modos!
¡A Berlin, a Berlin, a Berlin!

UN COMERCIANT.

M' agrada lo que ara passa, perque així hi haurá ocasió de probá a n' aquesta rassa que aquí som gent de *mistó*. Espanya no necessita de l' Alemania per res,

y ella en cambi 'ns sollicita
perque 'ns pesca molts diners...
Pues, au; s'itsemlos per gana:
pels alemanys, ports tancats,
y aixís si anavan per llana
sortiran ben esquilats.

UN GENERAL.

Aquesta medalla
que duch sobre 'l pit
prove d' Alemanya...
¡pues fora d' aquí!
Si acás sona l' hora
de treure l' acer,
lo vuyt qu' ella deixa
¡bè prou l' omplirè!

UN BROMISTA.

Desde avuy endavant, quan algú 'ns prengui
verbi gracia 'l rellotje, no cal pas
que arrebateu al lladre lo que us roba,
pues, segons lo nou dret, aixó no hi cab.
Lo primer qu' heu de fè es probar qu' es vostre,
y després, discutint y negociant,
tal vegada... potsè... encara us lo torni...
(Extracto dels principis de 'n Bismarck).

UN MARINO.

¡Alemania vé á insultarnos!
Pues poch sab ella á qui toca.
¡Que 'ns créu cobarts perque 'ns véu
petits, retirats y pobres?
¡Cá! No s' ha extingit encara
lo foch de las venas nostras;
som los valents que 'l Callao
cubrirem un jorn de bombas.
Lo recort de Mendez Nuñez
vetlla las naus espanyolas:
val més honra sense barcos
que no pas barcos sense honra.

UN VELL.

Si no tingnès ja tants anys
y 'm pogués aguantar bè,
jo seria aquí 'l primè
pera empaytà als alemanys.
Pero si no puch servir
pera empendre una campanya,
com en lo que fa l' Espanya
jo també hi vull contribuir,
per probar lo que m' atipa
la germanica vilesa,
desde avuy no bech cervesa
y deixo de fumá en pipa.

LA PREMPSA LIBERAL.

¡S' apodera
gent extranya
d' una isleta
Carolina?
Pues unimnos;
¡viva Espanya!
Allá 'l barcos...
y tunyina...

LA PREMPSA MINISTERIAL.

Senyors tinguin prudencia,
que aixó s' ha de parlar;
no 's pot obrá ab violencia
fins que ho vejém tot clar.
Bismarck es molt persona
y es just que l' escoltém:
veyám quins datos dona,
y luego ¡psè! veurém...

LO GOVERN.

Jo.

Lo país s' indigna y crida,
la prempsa está al punt de dalt,
l' exercit buli d' entusiasme...
¡y 'l govern calla?... ¡Mall! ¡mall!
Aixó de las Carolinas
dará molt que tè y que di...
¡Aquí hi ha trampa, hi ha trampa!
A mí ningú 'm tréu d' aquí.

C. GUMÀ.

PERQUE 'l general Salamanca ha renun-
ciat á la créu de l' Aguila roja, 'l go-
bern no ha pogut menos d' expres-
sari 'l sèu disgust.
Pero 'l país no ha pogut menos de
respondre:
—Conservadors... á estudiar á Sa-
lamanca.

Diu un telégrama:
«Lo govern pert molt terreno en l' opinió.»
Si senyors: y no sols pert molt terreno en l' opinió

sinó que també vá á riscos de perdre molt terreno en
la Micronesia.

Avants Alemania passava per ser la nació sabia de
Europa.

Pero al últim s' ha cansat d' estudiar, ha tancat los
llibres y ha prè lo rossinyol.

Diu que l' ofici d' espanyar islas es més productiu.

Un periódich demana qu' en totas las escolas se
dongan als noys lliçons completas respecte á las nos-
tras possessions de la Oceania.

¡Magnífich!

Pero las lliçons aquestas avants que als noys d' estu-
di, las necessitan en Bismarck y 'ls sèus socios.

Lo governador de la Corunya ha prohibit lo banque-
te polítich projectat en honor de 'n Castelar.

¿Y encare dirán després que 'l govern conservador
no té energia?

Aixís, aixís, prohibint banquetes polítichs es com se
respon á las bofetadas de Alemania.

Dias endarrera deya 'l corresponsal A del Brusi par-
lant de las relacions d' Espanya ab Alemania.

«Lo mateix Italia qu' Espanya res hi poden perdre
ab aqueixas relacions.»

Aixó ho deya l' apotecari Fabié 'l dia següent de ha-
verse sapigut la trastada de las Carolinas.

Podia haver anyadit:

«Afortunadamente las islas que nos han robado son
todas de tercera clase.»

Un telégrama de Berlin:

«En los circuls oficiales se tè molt en compte la si-
tuació difícil en que 's troba 'l rey D. Alfonso XII. Es
cosa sabuda que 'l moviment actual ha sigut provocat
sobre tot pels radicals, los republicans y 'ls partidaris
del govern cantonal y apoyat pèl partit francés exist-
ent á Esp nya.»

Y vels' hi aquí com los de Berlin pensan si fa no fa
lo mateix qu' en Cánovas.

Per ells los republicans en aquesta jugada fan ca-
rambola y palos.

En totas las islas Carolinas no hi ha més que tres es-
tabliments alemanys que 's dedican al comer de cocos.

Si 's dediquessin á la construcció de guitarras ja sè
jo que 'ns tocara fer: aixafarlos la guitarra.

Are no tenim més remey que partirlos lo coco.

Entre Espanya y Alemania s' están crasant notas y
més notas diplomáticas.

Diguémli notas, diguémli solfejat.

Aquí l' únich que fá falta es algú qu' empunyi la
batuta y porti 'l compás sobre l' esquena de 'n Bis-
marck.

Alemania vá guanyantse amichs.

A un antich diplomátich francés vá expulsarlo de l'
Alsacia, y vels' hi aquí que de aquesta feta si Fransa li
tenia avants un gran carinyo, are li professa un cari-
nyo rabiós.

A uns obrers russos vá expulsarlos de la Polonia
alemana, y vels' hi aquí que Russia si avants l' estima-
va, are li faria una abressada per ofegarla entre 'ls
sèus brassos.

A uns oficials de Marruecos que havian anat á Berlin
á presenciari las maniobras militars los ha despedit
sense permétre 'ls que las presenciessen; y vels' hi aquí
que fins los moros no la poden veure.

De aixó se 'n diu treure's la gent d davant
vantli á la cara un rot de cervesa.

Jo per la mèva part pagaria ab la mateixa moneda.

—Ola ròs glú ets alemany? eh? Si, home, si, bè prou
se 't coneix ab la ganya. Donchs mira agafa los tras-
tets y tè 'n vás corrent : donar expressions á n' en
Bismarck.

Y res de comprarlos cap a rticle dels que roduhei-
xen. Ells se 'ls fan, qu' ells se 'ls consumin.

Es precis rodejar á aquella nació ambiciosa, mal
educada y pirática ab una especie de muralla de la
Xina.

La muralla del despreci universal.

A casa 'l cónsul d' Alemania:

—Viú aquí 'l senyor cónsul?

—Si senyor: soch jo; ¿qué se li ofereix?

—No diu que vostès s' apoderan de las Carolinas?

—¡Psè! Algo hi ha: ¿per qué ho diu?

—Perque hauria de ferme 'l favor d' apoderarse de
la mèva senyora, que 's diu Carolina, y qu' es la dona
més enrabinada, més terca y més inaguantable d' Eu-
ropa, d' Assia... y de la Micronesia.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Cas-te-Uet.
2. ANAGRAMA.—Cinta-Canti.
3. TRENCA-CLOSCAS.—Montesion.
4. CONVERSA.—Cosme-A-mer-Cera-Set.
5. GEROGLIFICH.—Qui camina avansa.

Han endavinat totas las solucions los ciutadans
J. Staramsa, A. Rodella, J. Abril, Areliga y Aguilera,
Zenitram, Un allotcar, Pepet de Arbucias, J. Moret y
Noy de la Dida; n' han endavinadas 4 Un aprenent,
Un Xich per Bisbe, J. Brú y Un de la Vall d' Aran; 3
Un galifardeu y Totaino y 1 no més Pau Desesperat.

XARADA-CONVERSA.

Si dos-segona aquest vi
t' agradará.

—Se t' estima.

—Próbal home, qu' es molt prima.

—L' agafo donchs.

—¿Qué tal?

—¡Sí!

Es dols y fi y molt pastós.

—Pues ne tinch tres total.

—¡Tira!

¿Y d' ahont es?

—D' ahont?

—Si.

—Mira,

pues ho hém dit entre tots dos.

RICARDO RUM-RUM.

ANAGRAMA.

Un pastor un riu passava
dintre una total molt vella
y aná á fons ell, una ovella
y una total que portava.

ASNEROLF ALKESPA.

ROMBO.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Se-
gona: part del home.—Tercera: idem.—Quarta: país
d' Europa.—Quinta: animals.—Sexta: número.—Sép-
tima: vocal.

TARA QUINFU.

TRENCA-CLOSCAS.

C. QUESADA.

Supósine que una carta portés aquesta direcció y
res més. Un empleat de corrèus espavilat já quin pe-
ble hauria d' enviarla?

MUNICIPAL DE C.

GEROGLÍFICH.

×

⋮

III

em

BI BI

TRO.

NAS DE PUNTA CATALANA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Pau Monfal, Zenitram, Un Xich per Bisbe, Pepet de
Arbucias, Un espiritualista, Roch de Rech, Carreras de Arenys, J.
Abril, C. E. S., Maycocuchis, J. Espanya Ribot, Un Colerich, y A.
Campdesuñer: Lo que 'ns envian no 'ns servetz.

Ciutadans T. Cuixa de Gat, Un Fumigat, Dos patricis catalans, Un
de la Vall de Aran, J. Moret, Areliga y Aguilera, A. Rodella, J.
Staramsa, Riego, Belas y Fils, Pepet de las Trompetas, Semesó del
Tivoli, Antonino, J. M. Bernis, Venturera de Reus, L. C. y Pejo, l.
Un de l' Olla, Un Microbi-mort, Assesina-barbas, Nemésia y Pepito,
Un Guindilla y Noy de Ocala: Publicarém alguna cosa de lo que
'ns envian.

Ciutadans A. M. Benissanet y Un Pagés: La senmana entrant par-
larém de lo que 'ns recomanan.—J. Ayné R.: No recordem haver re-
but lo que indica.—S. B.: La xarada hi anirà; la poesia es fluixa.—
J. Planas: Are está bé; l' altra també es incorrecte y no s' ofenga
de las nostras indicacions: las poesias son com lo ferro, llimantlas
es com quedan pulidas.—M. Vespa: L' article es molt fluix.—Ll. Ll.
Ll.: L' idea capital del nocturno es ja gastada.—Pepet Negre y Fa-
rigola: La poesia esta bé.—Noy d' Ocala: La de voste no va.—Cris-
tòfol Crispin: Los dos epigramas son molt cayos.—Perico Matalas-
sé: La senmana entrant cumplirém son desitj. Si hagués parlat clar
quan la remissió de l' anterior, cregui que hauriam fet lo mateix.
—Lluís Milla: L' article vá molt bé

LOPEZ. Editor.—Rambla del Mij. 20.

Barcelona: imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22

ENCARE SOM HOMES.

—¿Y donchs que 's pensava senyò Canons que tots eram coronels?